

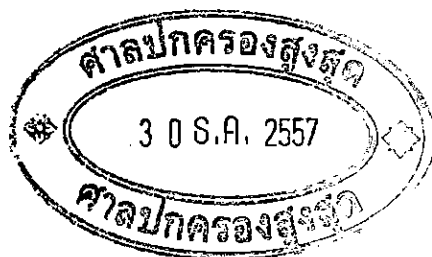

ไม่มีผลกระทบตามหลักวิชาการด้านช่างและถนนสามารถรับน้ำหนักบรรทุกและใช้สัญจรภายในหมู่บ้านได้ ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือลงวันที่ - มิถุนายน ๒๕๕๑ รายงานการตรวจสอบข้อเท็จจริงต่อผู้ถูกฟ้องคดี และเสนอให้หักเงินค่าเหล็ก joint ออกจากค่าจ้างก่อนที่จะตรวจรับงานและจ่ายเงินตามสัญญา ต่อมาคณะกรรมการตรวจงานจ้างได้ตรวจรับงานโดยไม่มีหนังสือรับรองจากวิศวกร ซึ่งกรณีดังกล่าวองค์การบริหารส่วนตำบลถูรุคุ เห็นว่าเป็นการไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ เป็นเหตุให้ทางราชการได้รับความเสียหาย จึงมีคำสั่งให้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้กับทางราชการเต็มจำนวนเป็นเงินทั้งสิ้น ๒๕๑,๐๐๐ บาท โดยในส่วนของผู้ฟ้องคดีต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่องค์การบริหารส่วนตำบลถูรุคุ เป็นเงิน ๒๕,๑๐๐ บาท โดยองค์การบริหารส่วนตำบลถูรุคุ ได้มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลถูรุคุ ที่ ๒๕๖/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๕ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีชำระค่าสินไหมทดแทนให้แก่องค์การบริหารส่วนตำบลถูรุคุ รวมทั้งแจ้งสิทธิอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวและสิทธิการฟ้องคดีให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีมิได้จัดส่งสำนวนการสอบสวนความรับผิดชอบทางละเมิดและข้อสรุปการสอบสวนให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือลงวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๕๕ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดี ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๕๕ ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีคำสั่งยืนยันคำสั่งเดิมตามที่ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลถูรุคุ และมีหนังสือเสนออุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๕๕ โดยผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือฉบับลงวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๕ รายงานผู้ว่าราชการจังหวัดนครพนมเพื่อวินิจฉัย แต่ผู้ว่าราชการจังหวัดนครพนมยังมิได้วินิจฉัยชี้ขาดอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลถูรุคุ ที่ ๒๕๖/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๕ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากแม้ผู้รับจ้างจะดำเนินการก่อสร้างถนนคอนกรีตเสริมเหล็กโดยมิได้ใส่เหล็ก joint ตามแบบแปลนเลขที่ ท ๑ - ๐๑ ของกรมการปกครองจริง แต่ผู้ฟ้องคดีในฐานะกรรมการตรวจงานจ้างได้พิจารณาให้หักเงินค่าเหล็ก joint ออกจากค่าจ้างตามสัญญาแล้ว และปัจจุบันถนนคอนกรีตเสริมเหล็กดังกล่าวก็ยังคงอยู่ในสภาพใช้งานได้ตามปกติ ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้เพิกถอนคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลถูรุคุ ที่ ๒๕๖/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๕ ที่เรียกให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบใช้เงินให้แก่องค์การบริหารส่วนตำบลถูรุคุ

/ศาลปกครองชั้นต้น...

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า หลังจากที่ผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้งคำสั่งที่เรียกให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้เงินแก่องค์การบริหารส่วนตำบลกรูคุ โดยปรากฏหลักฐานการลงชื่อรับหนังสือของเจ้าหน้าที่องค์การบริหารส่วนตำบลกุดาไ้ ในวันที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๕๕ ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือฉบับลงวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๕๕ อุทธรณ์คำสั่งที่ให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้เงินดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดี โดยปรากฏหลักฐานการรับหนังสือดังกล่าว ซึ่งไม่ชัดเจนว่าเป็นวันใด แต่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ถูกฟ้องคดีได้มีคำสั่งยืนยันคำสั่งเดิมตามที่ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลกรูคุ ได้มีหนังสือเสนออุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๕๕ ซึ่งหากพิจารณาเป็นคุณแก่ผู้ฟ้องคดีก็อาจถือได้ว่าวันดังกล่าวเป็นวันที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้รับอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาและได้พิจารณาอุทธรณ์ในวันเดียวกัน เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีได้พิจารณาอุทธรณ์และมีความเห็นยืนตามคำสั่งที่ได้ออกไว้ ผู้ถูกฟ้องคดีต้องส่งคำอุทธรณ์ไปยังผู้ว่าราชการจังหวัดนครพนม ผู้มีอำนาจหน้าที่ในการพิจารณาอุทธรณ์ตามมาตรา ๔๔ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๔๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ประกอบข้อ ๒ (๑๐) ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ เมื่อการพิจารณาอุทธรณ์ในกรณีของผู้ฟ้องคดีมีกำหนดระยะเวลาพิจารณาสูงสุด ๙๐ วัน นับแต่วันที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้รับอุทธรณ์จากผู้ฟ้องคดี การพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงต้องแล้วเสร็จภายในวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๕๕ หลังจากนั้นผู้ฟ้องคดีจึงมีสิทธิที่จะนำคดียื่นฟ้องต่อศาลภายในระยะเวลา ๙๐ วัน ซึ่งได้แก่วันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๕ แต่เนื่องจากวันที่ ๒๒ และวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๕ เป็นวันหยุดราชการ ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงต้องนำคดียื่นฟ้องต่อศาลอย่างช้าที่สุดภายในวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๕๕ การที่ผู้ฟ้องคดียื่นฟ้องคดีนี้เมื่อวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๖ จึงเป็นการยื่นฟ้องคดีเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีแล้ว ตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และการยื่นฟ้องคดีนี้เป็นการฟ้องเพื่อประโยชน์ของผู้ฟ้องคดี มิได้เป็นประโยชน์แก่ประชาชนโดยทั่วไป กรณีจึงมิใช่การฟ้องคดีที่เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม ประกอบกับไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่ามีเหตุจำเป็นอื่นที่เป็นอุปสรรคขัดขวางทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถยื่นฟ้องคดีภายในระยะเวลาการฟ้องคดีตามที่กฎหมายกำหนดไว้ ตามนัยมาตรา ๕๒ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ศาลปกครองชั้นต้นจึงมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา และให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ

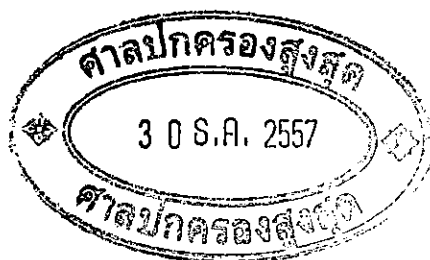
/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา ความว่า หลังจากที่ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือลงวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๕๕ อุทธรณ์คำสั่งขององค์การบริหารส่วนตำบลกรูคู ที่ ๒๕๖/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๕ ที่แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีชำระค่าสินไหมทดแทน ผู้ฟ้องคดีได้ประสานงานกับหัวหน้ากลุ่มงานกฎหมายของสำนักงานท้องถิ่นจังหวัดนครพนมเพื่อติดตามผลการพิจารณาอุทธรณ์อย่างต่อเนื่อง แต่ได้รับแจ้งผลการพิจารณาแต่เพียงว่าผู้ว่าราชการจังหวัดกำลังพิจารณาอยู่ ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือลงวันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ ขอทราบความคืบหน้าผลการพิจารณาอุทธรณ์อีกครั้ง และหลังจากนั้นผู้ฟ้องคดีได้ติดตามด้วยตนเองและสอบถามทางโทรศัพท์อยู่หลายครั้ง จังหวัดนครพนมก็แจ้งด้วยวาจาว่าเรื่องเงื่อนไขของเวลาไม่ใช่เงื่อนไขบังคับ แต่เป็นเงื่อนไขของการเร่งรัดเท่านั้น โดยที่จังหวัดนครพนมไม่ได้ตอบเป็นหนังสือให้ผู้ฟ้องคดีทราบแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าผู้ว่าราชการจังหวัดนครพนมไม่ได้ถือปฏิบัติตามตามมาตรา ๔๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และมีได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบก่อนครบกำหนดเวลาตามที่กฎหมายกำหนด จึงทำให้ผู้ฟ้องคดีเสียสิทธิในการยื่นฟ้องต่อศาลปกครอง ซึ่งถือได้ว่าเป็นเหตุพิเศษตามมาตรา ๕๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ส่วนการที่ผู้ฟ้องคดีตัดสินใจไปช่วยราชการที่องค์การบริหารส่วนตำบลกรูคู เนื่องจากสาเหตุความขัดแย้งระหว่างฝ่ายการเมืองกับฝ่ายข้าราชการประจำ จนผู้ฟ้องคดีถูกตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยและถูกลงโทษว่ากล่าวตักเตือน ที่ผู้ฟ้องคดีต้องไปช่วยราชการก็เพื่อประโยชน์ส่วนรวมของราษฎรตำบลกรูคู ได้ใช้ถนนคอนกรีตเสริมเหล็ก ผู้ฟ้องคดียึดหลักการปฏิบัติงานในการตรวจรับให้เป็นไปตามมาตรา ๖๐๖ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ดังนั้น จึงถือได้ว่าเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวม ตามมาตรา ๕๒ วรรคสอง ประกอบกับข้อ ๓๐ วรรคสอง แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งกลับคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้รับคำฟ้องเพื่อพิจารณาพิพากษาต่อไป

/ศาลปกครองสูงสุด...

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า ผู้ที่จะมีสิทธิฟ้องคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ได้นั้น มาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติว่า ต้องเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้ อันเนื่องมาจากคำสั่งทางปกครองหรือคำสั่งอื่นของหน่วยงานทางปกครองหรือ เจ้าหน้าที่ของรัฐที่เป็นเหตุแห่งการฟ้องคดี และการแก้ไขหรือบรรเทาความเดือดร้อนหรือความเสียหายนั้น ต้องมีคำบังคับของศาลตามมาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว นอกจากนี้ การฟ้องคดีต่อศาลปกครองต้องยื่นฟ้องภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด ซึ่งมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติให้ยื่นฟ้องภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี หรือนับแต่วันที่พ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดี ได้มีหนังสือร้องขอต่อหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐเพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดและไม่ได้รับหนังสือชี้แจงจากหน่วยงานทางปกครอง หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือได้รับแต่เป็นคำชี้แจงที่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าไม่มีเหตุผล แล้วแต่กรณี เว้นแต่จะมีบทกฎหมาย เฉพาะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น คำฟ้องที่ยื่นเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีแล้ว ข้อ ๓๐ วรรคสอง แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๓ กำหนดให้ศาลปกครองมีคำสั่งไม่รับไว้พิจารณาและสั่งจำหน่ายคดีออกจากสารบบความ เว้นแต่ศาลเห็นว่าคดีนั้นเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมหรือมีเหตุจำเป็นอื่นโดยศาลเห็นเองหรือคู่กรณีมีคำขอ ศาลจะรับไว้พิจารณาก็ได้ เมื่อคดีนี้ผู้ฟ้องคดี ฟ้องว่า คำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลกรูคู ที่ ๒๕๖/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๕ ที่เรียกให้ ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบค่าใช้จ่ายให้แก่องค์การบริหารส่วนตำบลกรูคูไม่ชอบด้วยกฎหมาย ขอให้ศาล มีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้เพิกถอนคำสั่งดังกล่าว คดีนี้จึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงาน ทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งอยู่ในอำนาจ พิจารณาพิพากษาของศาลปกครองตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติ จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ และผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ได้รับความ เดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้จากคำสั่ง ของผู้ถูกฟ้องคดีที่เป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีนี้ และการแก้ไขหรือบรรเทาความเดือดร้อนหรือ

/ความเสียหาย...

ความเสียหายที่ผู้ฟ้องคดีได้รับจากคำสั่งดังกล่าวจำต้องมีคำบังคับของศาลตามที่กำหนดใน มาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน โดยมีคำสั่งให้เพิกถอนคำสั่งดังกล่าว อีกทั้งผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งดังกล่าวแล้ว ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้มีสิทธิฟ้องคดีนี้ ตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๔๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ปัญหาที่ต้อง พิจารณาต่อไปคงมีแต่เพียงว่าผู้ฟ้องคดีได้ยื่นฟ้องคดีนี้ภายในระยะเวลาการฟ้องคดี ที่กฎหมายกำหนดหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า คำสั่งที่เรียกให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบค่าใช้จ่ายดังกล่าว เป็นคำสั่งทางปกครองตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และไม่ปรากฏว่ามีกฎหมายกำหนดขั้นตอนและวิธีการสำหรับแก้ไขความ เดือดร้อนหรือเสียหายไว้โดยเฉพาะ ผู้ฟ้องคดีจึงได้อุทธรณ์คำสั่งทางปกครองดังกล่าว ตามขั้นตอนและระยะเวลาที่กำหนดไว้ในหมวด ๒ ส่วนที่ ๕ แห่งพระราชบัญญัติ วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้งคำสั่งขององค์การบริหาร ส่วนตำบลกรูคู ที่ ๒๕๖/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๕ ที่เรียกให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบ ให้แก่องค์การบริหารส่วนตำบลกรูคู จำนวน ๒๕,๑๐๐ บาท และผู้ฟ้องคดีได้ยื่นหนังสือ ลงวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๕๕ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดี แม้ไม่ปรากฏหลักฐาน แน่ชัดว่าผู้ถูกฟ้องคดีได้รับหนังสืออุทธรณ์คำสั่งของผู้ฟ้องคดีเมื่อใด แต่ปรากฏหลักฐานว่า ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลกรูคูได้ทำหนังสือเสนอข้ออุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีต่อผู้ถูกฟ้องคดี เมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๕๕ และผู้ถูกฟ้องคดีได้มีคำสั่งในวันเดียวกัน ซึ่งกรณีนี้ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีต้องรายงานความเห็น พร้อมด้วยเหตุผลไปยังผู้ว่าราชการจังหวัด ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ ตามข้อ ๒ (๑๐) ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติ วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ เพื่อพิจารณาอุทธรณ์ภายในสามสิบวัน และผู้ว่าราชการจังหวัดต้องพิจารณาให้แล้วเสร็จและแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดี ทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์ เว้นแต่มีเหตุจำเป็นไม่อาจพิจารณา ให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาดังกล่าว ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดมีหนังสือแจ้งให้ผู้อุทธรณ์ทราบ ก่อนครบกำหนดเวลาดังกล่าว ในการนี้ ให้ขยายระยะเวลาพิจารณาอุทธรณ์ออกไปได้ ไม่เกินสามสิบวันนับแต่วันที่ครบกำหนดเวลาดังกล่าว ตามมาตรา ๔๕ วรรคสอง

/แห่งพระราชบัญญัติ...

แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีและผู้ว่าราชการจังหวัดนครพนมจะต้องพิจารณาอุทธรณ์ให้แล้วเสร็จภายในหกสิบวัน คือ ภายในวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๕๕ โดยก่อนครบกำหนดเวลา ผู้ว่าราชการจังหวัดนครพนมสามารถขยายระยะเวลาการพิจารณาอุทธรณ์ได้อีกสามสิบวัน แต่จากข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ก่อนครบกำหนดเวลาพิจารณาอุทธรณ์ ผู้ว่าราชการจังหวัดนครพนมมิได้มีหนังสือขอขยายเวลาพิจารณาอุทธรณ์แจ้งไปยังผู้ฟ้องคดี กรณีจึงต้องถือว่ามีเหตุแห่งการฟ้องคดีและผู้ฟ้องคดีรู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีในประเด็นดังกล่าวแล้วนับตั้งแต่วันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๕ ซึ่งผู้ฟ้องคดีขอที่จะยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองภายในเก้าสิบวันนับตั้งแต่วันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๕ หรืออย่างช้าที่สุดต้องฟ้องคดีภายในวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ โดยไม่จำเป็นต้องรอผลการวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ว่าราชการจังหวัดนครพนม การที่ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองชั้นต้นเมื่อวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๖ จึงเป็นการยื่นฟ้องคดีเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีแล้ว ตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒

สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างในอุทธรณ์ว่า ผู้ว่าราชการจังหวัดนครพนมไม่ได้ถือปฏิบัติตามมาตรา ๔๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และมีได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบก่อนครบกำหนดเวลาตามที่กฎหมายกำหนด จึงทำให้ผู้ฟ้องคดีเสียสิทธิในการยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครอง ซึ่งถือได้ว่าเป็นเหตุพิเศษ รวมทั้งที่ผู้ฟ้องคดีต้องไปช่วยราชการก็เพื่อประโยชน์ส่วนรวมของราษฎรตำบลกุรุคุได้ใช้ถนนคอนกรีตเสริมเหล็ก และผู้ฟ้องคดียึดหลักการปฏิบัติงานในการตรวจรับให้เป็นไปตามมาตรา ๖๐๖ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ จึงถือได้ว่าเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมนั้น เห็นว่า การที่จะวินิจฉัยว่าการรับคดีที่ยื่นฟ้องเมื่อล่วงพ้นระยะเวลาการฟ้องคดีที่กฎหมายกำหนดจะเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมหรือไม่ต้องพิจารณาจากผลที่จะเกิดขึ้นจากคำพิพากษาคดีนั้นว่าจะก่อให้เกิดประโยชน์แก่ส่วนรวมโดยตรงและอย่างแท้จริงหรือไม่เป็นสำคัญ ส่วนเหตุจำเป็นอื่นนั้น แม้จะไม่ใช่เหตุสุดวิสัย ตามนัยมาตรา ๘ ประกอบกับมาตรา ๑๙๓/๑๙ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แต่ก็ย่อมหมายถึงเหตุที่เป็นอุปสรรคขัดขวางมิให้ผู้ฟ้องคดีสามารถยื่นคำฟ้องภายในระยะเวลาการฟ้องคดีที่กฎหมายกำหนดได้เป็นสำคัญ คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องขอให้ศาล

/มีคำพิพากษา...

มีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลกรูคู ที่ ๒๕๖/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๕ ที่เรียกให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบค่าใช้จ่ายให้แก่องค์การบริหารส่วนตำบลกรูคู ดังนั้น ผลแห่งคำพิพากษาหากจะก่อให้เกิดประโยชน์ก็คงเป็นประโยชน์แก่ผู้ฟ้องคดี ไม่ก่อให้เกิดประโยชน์แก่ประชาชนส่วนรวม อีกทั้งไม่ปรากฏว่ามีเหตุจำเป็นอื่นใดที่เป็นอุปสรรคขัดขวางจนทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่อาจยื่นคำฟ้องภายในระยะเวลาการฟ้องคดีที่กฎหมายกำหนดได้ ศาลปกครองสูงสุดจึงไม่อาจใช้ดุลพินิจรับคำฟ้องคดีนี้ไว้พิจารณาได้ตามที่มาตรา ๕๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ประกอบกับข้อ ๓๐ วรรคสอง แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ให้อำนาจไว้ได้ ที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความนั้น ชอบแล้ว ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย

จึงมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

นายสมชาย งามวงศ์ชน
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

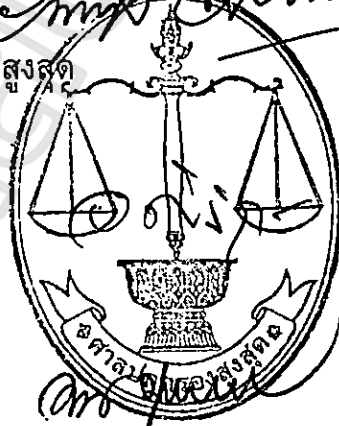

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายวรพจน์ วิศรุตพิชญ์
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายวรารุช ศิริยุทธ์วัฒนา
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายมนูญ ปุณฺณกริยากร
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายบรรจงศักดิ์ วงศ์ปราชญ์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด